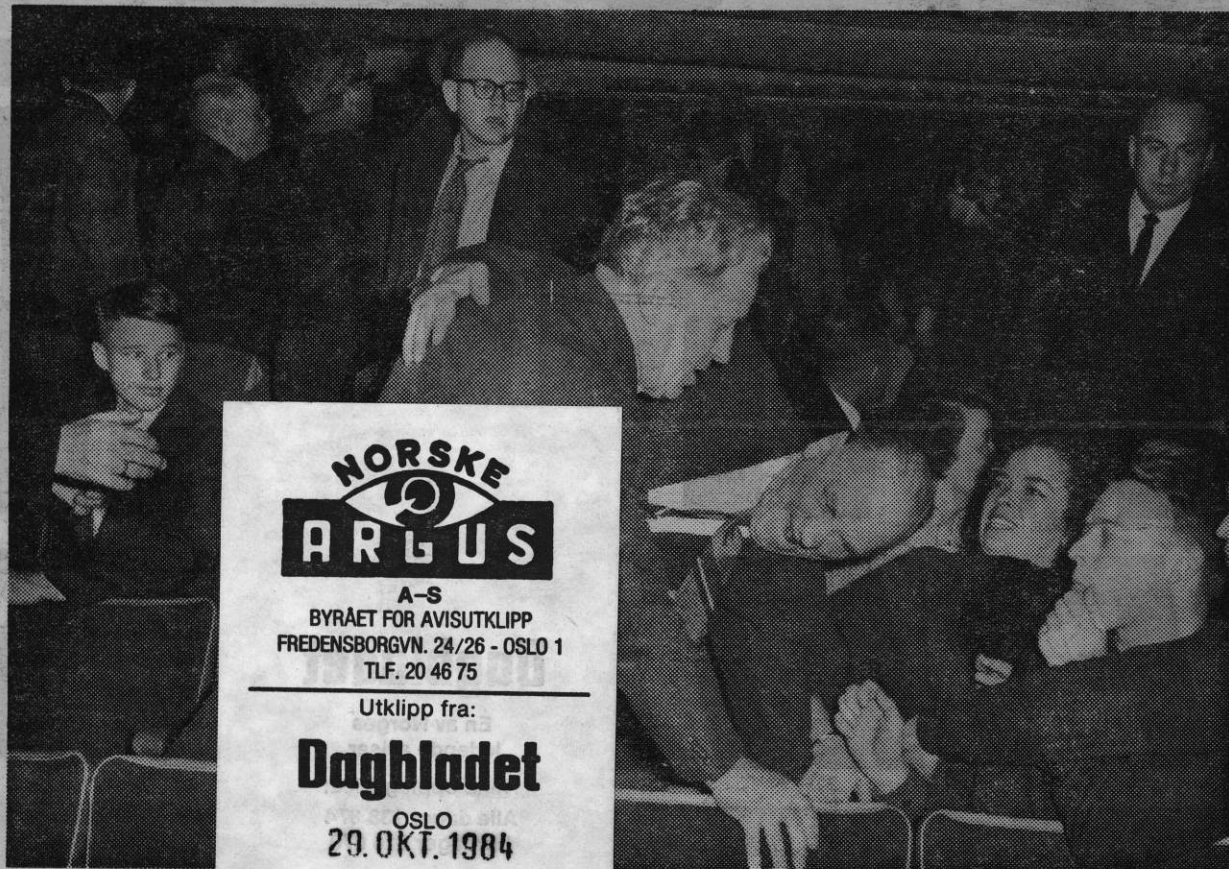

50 års maskerade

**NORSKE
ARGUS**

A-S
BYRÅET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVN. 24/26 - OSLO 1
TLF. 20 46 75

Utklipp fra:

Dagbladet

OSLO
29. OKT. 1984

Lille julaften 1961 ble det kraftige tumulter under et MRA-møte i Oslo.

Så er det gått 50 år siden forfatteren Ronald Fangen stappet to whiskyflasker i sin koffert og dro til Høbjør Hotel for å møte Oxfordbevegelsen.

Resultatet ble «En kristen verdensrevolusjon». Intet mindre. For Fangen, som så mange halvkristne liberale og borgerlig konservative i mellomkrigstida, ble utrolig nok grepet av Oxfordbevegelsens anmassende stil og påtvingende forkynnelse.

Den gikk som en farsott over landet, denne bevegelsen. Kampen for og imot «Oxford» sto på kulturdebattens prioriterte sakskart — i annen halvdel av 30-åra, på et tidspunkt da man kanskje skulle trodd at andre ting presset sterkere på. Over bygd og by sveipet den glade forkynnelse om at kristendommens årtusentunge budskap kvikt og greit lot seg koke ned til «fire absolutter» samt en teknikk med å bekjenne sine synder offentlig, ferdig med det. Dogmestrid, grubling, syndenes møysommelige forlatelse? Langt ifra, sa

SIDE 2

HANS FREDRIK DAHL

■ ■ Oxford-bevegelsen, hva er det? En kristelig maskerade, som Helge Krog sa? Et virkelig vrøvl, som Odd Eidem mente?

Frank Buchman og hans tropp, det hele er så mye, mye enklere: Lytt til Guds stemme i deg, så går det godt!

■ ■ «Kristelig maskerade», skrev Helge Krog, og hudflettet «verdensrevolusjonen» som en flau bølge av overflatisk Guds-svermeri. Det er den dag i dag bare å slå opp i Krogs «Meninger» og konstatere at noe godt har da denne bevegelsen gjort: at den ildnet vår store polemiker til en av hans mest minneverdige dyster.

■ ■ For ikke å snakke om alle de gode historiene som bekjennelsesbølgen pløyde opp! Vi har for eksempel den om stortingspresident

Hambro, som preket «absolutt ærlighet» og bekjente sine synder, uten å nevne sitt alminnelig kjente dobbeltliv med skuespillerinnen Gyda Christensen. Oxford-sjef Buchman ville til og med utnevne Hambro til «Den nye Paulus», men da av slo den gamle adam — det ville bli for drøyt selv for ham.

Eller den mer anonyme, men typiske, anekdoten fra en østlandsbygd, der grenndas notoriske horebukk lot seg gripe og dro av sted til Oxford-møte. Kona sto igjen og hauket etter mannen så hele dalen spisset ører: — Hå du ænn gjør, Lars, så bekjenner du itte!

■ ■ Det stilnet av med vekkelsen etter hvert som Hitlers støy steg. I åra 1940—45 fikk nordmenn flest annet å tenke på, og i etterkrigstida trodde man lenge at futten var gått ut av Mr. Buchmans budskap. Men nei: I 1950-åra satte maskeraden i gang på nytt, nå under navnet Moralssks Opprustning, MRA. Fra sitt hovedkvarter i Caux i Sveits, og rustet med gode millioner av dollar, rullet nye begeistringens tog over Europa. Nå foruten løftet

om personlig frelse, for å sikre Vesten mot kommunismens gift. Den serien av forlorne, amerikanske vekkelsesspill som MRA oppførte på norske scener under navn av «Den virkelige sannhet», svarte Odd Eidem på med sin kraftsats: — Det virkelige vrøvl!

■ ■ Mange ble revet med under denne annen bølge. Finn Jor, Erik Ege-land, Carl Fredrik Engelstad, Victor Smith (i dag: Victor Sparre) — Dagens kultur-høyre hadde faktisk en ungdom av maccharetytistiske Kristus-mot-kommunisme som i dag virker selsom.

■ ■ Mange gode mennesker vendte i oppriktighet sitt hjerte mot Gud etter anbefaling fra Buchman, utvilsomt. Betydningen av den personlige vekkelse kan for den enkelte ha vært stor, ja inngripende.

Men som sosialt og politisk fenomen, som bølge der vannmassene uvegerlig jager med seg grums fra dypere kultur-lag, bæres Oxfordbevegelsen av en patetisk naivitet, hvis revolusjonerende varighet var dømt til å bli flyktig som toppens skum.